

A boldog családok mind egyformák?

Házasságról, nevelésről
és az időnként elfogyó „borról” – Süveges Gergővel

Lapunk kedvelt sorozata az Apa-kép-írások, amelyekben az ismert híradós, Süveges Gergő új oldaláról mutatkozik be a nagyközönség előtt: tollat (billentyűzetet) ragad, hogy jó adag humorral és nagy-nagy szeretettel megörökítse a Süveges család mindennapjait: Borka, Marci és Annamari mosolyra fakasztó vagy éppen elgondolkodtató kalandjait. A csokorba szedett jegyzetekből a közelmúltban könyv is született – erről és még sok minden másról faggattuk hát a szerzőt.

Téged elsősorban híradósként ismernek az emberek. Sokan azt gondolják, hogy a munkád csupán annyiból áll, hogy felolvasod a sűgőgépről a híreket.

A híradózás igen összetett feladat. Annak a szövegnek a végső változatát, amelyet elmondunk, mi alakítjuk ki, tehát a riportert, a szerkesztőt és a műsorvezető közös munkája az, ami végül elhangzik. Aztán persze az adásban felolvassuk a híreket – ha a sűgőgép elromlik, hát papírról...

Először a magyar szakot végezted el a bölcsészkaron, aztán a magyar mint idegen nyelv szakot is. Honnan van benned a magyar nyelv iránti szeretet?

A középiskolai évek elején még nem tudtam, hogy pontosan mi érdekel, hogy hűmán vagy reál irányba megyek-e tovább: szerettem én a matematikát, a magyart meg a történelmet is. Igaz, már korábban is részt vettem vers- és prózamondó versenyeken, Kazinczy-versenyen, és bekapcsolódtam a gimnáziumi színjátszó kör, a Latinovits Zoltán Diákszínpad munkájába is. Sokáig azt gondoltam, hogy színész leszek, de aztán rájöttem, hogy nem ez az én utam. Így kevesebb van a Földön egy rossz színésszel, de több van egy boldog emberrel...

A József Attila Gimnáziumba jártam, ahol *Jékely Adrienn, Jékely Zoltán* lánya volt a magyartanárom, de nagy hatással volt rám a színjátszó kör vezetője, *Lukácsi Huba*, illetve *Vasbányai Ferenc* tanár úr is. Úgy döntöttem, hogy magyar szakra megyek – elsősorban az irodalom miatt, ugyanakkor maga a nyelv, a nyelvtan és az írás is nagyon érdekelt. Talán ez lehetett az oka annak, hogy felkeltette a kíváncsiságomat a magyar mint idegen nyelv szak, hiszen ott teljesen más nézőpontból, gyakorlatias szempontból vizsgáltuk a magyar nyelvet. Egészen más megközelítést követel ugyanis az, ha nem leírni, hanem tanítani akarjuk a nyelvet.

A nyelvi igényesség nem csupán a híradós munkádon, hanem az írásaidon is tetten érhető. Közös munkánk során többször tapasztaltam, hogy milyen precízen igyekszel fogalmazni, s hogy a tökéletesnek látszó gondolatokon is csiszolsz még egy kicsit.

Kis túlzással azt tudom mondani, hogy szinte fizikai fájdalmat okoz, ha helyesírási vagy nyelvhelyességi hibát látok valahol. Bár biztosan az is szerepet játszik ebben, hogy évekig korrektúráztam az Új Ember Kiadónak, és más lapok, könyvek szerkesztésében, javításában is részt vettem.

És mikor kerültél át a „másik oldalra”? Hogyan kezdtél el publikálni?

Időnként írtam kisebb plébániai újságokba, aztán 2001. április 1-jén, boldok napján jelent meg az első cikkem az *Új Emberben*. S ha már ezen a nevezetes

A boldogság és a kiegyensúlyozottság kívülről nézve roppant unalmas. De én szeretem ezt az unalmat...

napon jelent meg az írás, arról próbáltam gondolkodni benne, hogy a hiteles kereszténység e világ bölcsei szemében nem más, mint örültek menetelése a történelmen át. Olyanoké, akik a nehéz, fáradtságos utat választják, miközben léteznek kényelmes, párnázott utazás is. Olyanoké, akik rá mernek hagyatkozni Isten „boldonságára” és „gyengeségére”...

Honnan ered az ötlet, hogy megörökítsd a gyermekeid kalandjait?

Az „ősváltozat” Apapuccs néven jelent meg egy havilapban: az egyik szerkesztő vetette fel az ötletet, hogy apaszemmel írjak a gyermekevelésről. A sorozat aztán a Magyar Televízió honlapján, a Szabadság tér című publicisztikai oldalon folytatódott – ott már fényképekkel illusztrálva. Ezért is változott a sorozat címe Apa-képrírásra, mivel a kép és a szöveg szerves egységet alkot.

A kötet megjelenésével véget ér-e a sorozat?

Nem tudom és nem is akarom befejezni. Azóta is kéthetente olvasható egy-egy újabb rész az MTV honlapján. Amíg lesz szemem és fülem arra, hogy észrevegyem, ami megírásra érdemes, addig szívesen folytatom. Ha nem olvassa senki, akkor is. Csak így tudom felvenni a harcot a felejtéssel...

Több tévés kollégád is van (igaz, elsősorban a hölgyek közül), aki babanaplót ír, vagy cikksorozatban számol be a szülővé válás mulatságos és keserves perceiről. Mit gondolsz, mi lehet amögött, hogy egyre több ismert ember enged bepillantást mindabba, ami a gyermekszobában történik? Kevésbé lennének szemérmesek az emberek?

Ez is lehet az oka, bár én szeretném inkább azt hinni, hogy valami más van a háttérben: egyre többen jönnek rá arra, hogy mi az igazán fontos és maradandó az életünkben, és hogy gyermeket nevelni szép kihívás, nagy feladat, ugyanakkor óriási örömforrás. Egyébként tény, hogy a magyar írott világban – szándékosan nem „nagyzolok” az *irodalom* kifejezéssel – az apai szemszög kevésbé érvényesül. Az „anyairodalom” sokkal gazdagabb. Bár az is igaz, hogy egy harmonikus, négygyerekes család mindennapjaiba sem gyakran lehet bepillantani...

Nem gyakran szerepelsz a bulvárlapokban. Féltve őrzöd a magánéleted?

Mérhetetlenül unalmas alak vagyok, az az igazság. Van egy feleségem, akivel sze-

retjük egymást, a gyermekeimnek ő az édesanyja, és én vagyok az édesapjuk, egyikünk sem kacsingat más felé – semmi szenzációs dolog nem történik velünk. Már *Tolsztoj* is megírta, hogy a boldog családok mind egyformák, ám minden boldogtalan család a maga módján az. A boldogság és a kiegyensúlyozottság kívülről nézve roppant unalmas. De én szeretem ezt az unalmat...

Mit szölt hozzá a feleséged, hogy megosztod a nyilvánossággal a mindennapjaitokat, s hogy most ő is az érdeklődés középpontjába kerül?

Kicsit terhes számára ez a nagy nyilvánosság és mindaz, ami a könyv megjelenésével együtt jár: interjúk, fotózások, könyvbemutató... Azt mondta, hogy legközelebb a kvantumfizikáról írjak, mert akkor neki nem muszáj mindenütt jelen lennie. Szívesebben kimarad ezekből.

Nem akart lebeszélni arról, hogy megírd a családi történeteket, mondván: „Ejnye, Gergő, most aztán mindenki belelát majd az életünkbe...”?

Nem, azt nem. Sőt: ő is örömmel olvassa újra az élményeinket.

Az írásaidból az is kiderül, hogy aktívan részt veszel a családod életében: oviba viszed a gyerekeket, fürdeted őket, sétálsz velük. Mindez természetesen fakad belőled, vagy tudatos elhatározás van mögötte?

Van benne tudatosság, de ez nem görcsös elhatározás. Inkább természetes belátás: a házasságunk, a családunk, a gyerekeink – mind közös ügyünk. Az életünk közös: természetes, hogy együtt éljük.

Manapság sokan megkérdőjelezik a klasszikus családmintákat, a feleségek rohannak vissza dolgozni, a férfiek vannak gyeseen. Nátatok ez hogyan működik?

Feleségem, *Margit* gyógypedagógus. Nagyon szereti a hivatását, szinte az összes lehetséges tanfolyamot elvégezte az egyetem mellett. Nehéz döntés volt, de azt mondta, hogy amíg kicsik a gyerekeink, addig otthon marad, hogy a családi békét, harmóniát meg tudja teremteni. Nagyon becsülöm őt ezért az elhatározásáért, és hálás vagyok neki.

Milyen értékrendet szeretnétek átadni a gyermekeiteknek?

Hosszú évek óta tagjai vagyunk egy katolikus közösségnek, ott ismerkedtünk meg egymással, és oda köt a baráti körünk jó része is. Vasárnaponként szentmisére >>>

járunk, esténként együtt imádkozunk: gyertyát gyújtunk, elmondjuk a *Miatyánkot*, majd sorra vesszük és megköszönjük mindazt a jót, örömet, amelyet a nap során kaptunk. Aztán elénekeljük az *Adjon Isten jó éjszakát* kezdetű éneket, és valamilyen gyermekünk elfújja a gyertyát. Ezért minden este közelharc folyik, úgyhogy beosztottuk: egyik nap Borka, másik nap Marci a gyertyafújó...

Többször nyilatkoztad már, hogy nincs otthon tévétek.

Nem merev elzárkózás van emögött, nem gondoljuk, hogy a tévé ördögtől való lenne. Egyszerűen úgy látjuk, hogy a tévézés most nem fér bele az életünkbe. Így is sokkal kevesebb időnk jut egymásra, mint szeretnénk! A nagyok, *Borka* és *Marci* napközben óvodában vannak, délutánra érnek haza. Akkor leülünk játszani, vagy elmegyünk biciklizni, sétálni, megbeszéljük a legfontosabb élményeket – és máris véget ért a nap.

Számomra nagyon szimpatikusak a nevelési elveitek, ahogyan szeretettel, de határozottan irányítjátok gyermekeiteket. Nem nőnek a fejetekre, tudják a határaitukat, mégsem kell vasszigorban élniük.

Azt hiszem, az lehet a titok, hogy komolyan vesszük őket. Érdemben reagálunk arra, amit mondanak. Az érzéseiket, gondjait, élményeiket nem lesöpörjük, hanem meghallgatjuk. Mindemellett igyekszünk következtetések maradni. Apró példa: ha egyszer megbeszéltük, hogy ez volt az utolsó lekváros kenyér, akkor tényleg az volt az utolsó... A szabályokkal nem korlátozni szeretnénk a gyerekeinket, hanem megtartó biztonságot nyújtani nekik.

Kihez fordultok tanácsért, ha mégis elbizonytalanodtok egy-egy nevelési helyzetben?

Mi a keresztszülőket nem a gyerekeinknek választottuk, hanem magunknak. Olyan házaspárokat, szülőktársakat kerestünk, akiknek hasonló az értékrendjük,

felfogásuk, mint nekünk, és akik partnereink lehetnek a nevelésben. Elsősorban hozzájuk szoktunk fordulni, ha kérdésünk adódik.

Hogyan őrítetek a családi fészkek melegét és a jól működő házasságokat?

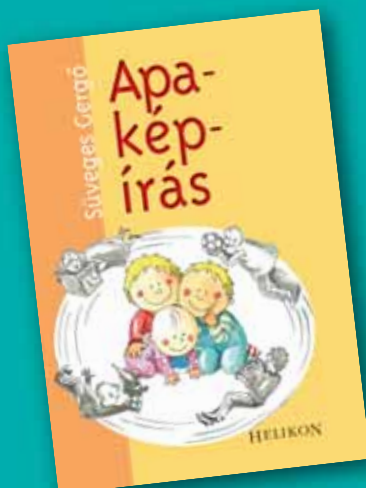
Soha nem felejthetjük el, hogy az életünkben a házasságunk áll az első helyen. A gyermekeinket kölcsönbe, ajándékba kaptuk, és előbb-utóbb el kell engednünk őket. Mi viszont ott maradunk egymásnak ketten. Muszáj életben tartanunk, tudatosan ápolnunk a kapcsolatunkat. Egy ismerős házaspár úgy tartja: hetente egy óra, havonta egy nap, évente egy hét a minimum, amit kettesben kell tölteniük. Igyekszünk ezt megfogadni. Hála Istennek, van segítségünk, így eljutunk olykor színházba, és a nagyszülők jóvoltából nyaranta ki tudunk szakítani négy-öt, kettesben töltött napot is.

Manapság szinte mindenütt azt halljuk, hogy válságban vannak a családok. Szerinted mitől működnének jobban?

Egy biztos: a Jóisten segítsége nélkül semmi sem megy. Emberi erővel kimondani azt, hogy életem végéig hűséges leszek hozzád, szeretni foglak, bármi történjék is veled vagy velem... – reménytelen vállalkozás. Csak a kegyelem tehet képessé minket erre. Nem véletlenül választottuk az esküvőnk alapigéjéül a kánai menyegzőről szóló részt. Ott az új házaspár élete első krízisét éli át: elfogyott a lakodalmon a bor. És már akkor, a legelső nehéz pillanatban melléjük áll Jézus, hogy segítsen. Mi is sokszor érezzük azt, hogy fogytán van a borunk – a türelmünk, a jó szándékunk, a szeretetünk, az akaratunk –, és marad a fogadalmunk, elhatározásunk, hitmaradékunk, vagyis a vizünk. S hiszszük, hogy Jézus olyat tud tenni, amire álmlunkban sem gondolunk: ő az egyetlen, aki képes borrá változtatni ezt a vizet. 🕊

Sűveges Gergővel Györi Virág beszélgetett.

Apa-kép-írás

„Tudják Önök, hány babakocsi kell egy kétgyermekes háztartásba? Vagy mire való egy jó rücskös lábtörlő? S azt, hogy a kamaszkor már a születéskor elkezdődik? Igen, apává lenni nem nehéz. Apának lenni – az az igazi kihívás. A kötet írásaiban egy család, a mi családjunk örömei tárulnak fel soktucatnyi képben – apa-képben. Én olykor kacagva írtam. Az Olvasónak legalább csendes derűt kívánok” – ezekkel a szavakkal ajánlja Sűveges Gergő élete első könyvét a nagyközönség figyelmébe. Az *Apa-kép-írás* című kötet a Helikon Kiadó gondozásában látott napvilágot. Kapható a nagyobb könyvesboltokban, vagy kedvezményes áron megrendelhető a www.helikon.hu honlapon. Ajánlott fogyasztói ára: 3490 forint.

Aki pedig még ennél is többre kíváncsi, és szívesen megtudna egyet s mást a népszerű híradóról, látogasson el a www.suvegesgergo.hu honlapra!